

Απόσπασμα από το:
“Ἡ Βασιλεία του Θεού και ο Αντίχριστος”

Μετάφραση Π. Μπότση, 2008.

... Ὅποιος δέ δέχτηκε μέσα του τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἀναγνωρίσει τόν ἀντίχριστο. Μ’ ἕναν ἀκατανόητο γιά τόν ἴδιο τρόπο, ἀνεπίγνωστα, θά γίνει σίγουρα ὀπαδός του. Δέ θά μπορέσει νά καταλάβει τό τέλος τοῦ κόσμου πού πλησιάζει καί τήν ἐπικείμενη φοβερή δεύτερη ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Θά βρεθεῖ τελείως ἀπροετοίμαστος. Δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινη γνώση οὔτε ἀνθρώπινος λόγος ἱκανός ν’ ἀντικαταστήσει τό μόνο πού χρειάζεται, δηλαδή τή διδαχή τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος πού ἔχει δεχτεῖ μέσα του τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχει ὡς ὁδηγό του τό Ἅγιο Πνεῦμα, πού διδάσκει τόν πιστό ἄνθρωπο καί τόν ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ιστ’ 13). Δέν τόν ἀφήνει ν’ ἀπατηθεῖ ἀπό κάποιο ψέμα, πού γιά νά γίνει πιστευτό εἶναι καλυμμένο μέ ψήγματα ἀλήθειας.

Πολύ σωστά ἔκανε κάποιος ἅγιος μοναχός πού μιλώντας γιά τόν ἀντίχριστο εἶπε:

Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού θά πλανηθοῦν, θά πιστέψουν στόν ἀντίχριστο καί θ’ ἀρχίσουν νά τόν δοξάζουν σάν θεό παντοδύναμο. Αὐτοί ὅμως πού ἔχουν πάντα τό Θεό μέσα τους κι οἱ καρδιές τους εἶναι φωτισμένες θά τόν ἀναγνωρίσουν, θά δοῦν τήν ἀλήθεια ἐπειδή ἔχουν ὀρθή πίστη. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν γνώση τοῦ Θεοῦ θά κατανοήσουν τήν ἔλευ-

ση τοῦ ἀντιχρίστου. Ἐκεῖνοι ὅμως πού ἔχουν δοσμένο τό νοῦ τους στά ἐγκόσμια πράγματα δέ θά καταλάβουν πώς ἔρχεται ὁ ἀντίχριστος, λόγω τῆς προσκόλλησής τους στίς κοσμικές μέριμνες, τίς ἀπολαύσεις καί τίς ἡδονές. Ἀκόμα κι ἂν ἀκούσουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ δέ θά τόν πιστέψουν, ἀλλά θά κατηγορήσουν ἐκεῖνον πού τόν κήρυξε.

Αὐτόν πού θά κηρύξει τό λόγο αὐτό θά τόν λογαριάσουν ἄξιο γιά περιφρόνηση, θά τόν οἰκτίρουν. Ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι σκοτισμένη ἀπό τή σαρκική σοφία καί δέ θά πιστέψει τή δεύτερη ἔλευση τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖχται, κατὰ τάς ἰδίας ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι καί λέγοντες· ποῦ ἐστίν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ' ἧς γάρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ ἀρχῆς κτίσεως» (Β' Πέτρ. γ' 3-4).

Τεχνική Πρόοδος καί ἀκολασία

Ἐταν οἱ φαρισαῖοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τόν Κύριο, Ἐκεῖνος ἐξήγησε στούς μαθητές Του ὅτι σημεῖο πού θά προδιαγράψει τό τέλος τοῦ κόσμου καί τή δεύτερη ἔλευση τοῦ Χριστοῦ θά εἶναι μιά σπουδαία καί ἀσυνήθιστη ὑλική εὐημερία καί πρόοδος. Οἱ ἄνθρωποι θά ξεχάσουν τό Θεό, θά ξεχάσουν τόν οὐρανό, θά ξεχάσουν τήν αἰωνιότητα. Θά στρέψουν ὅλη τους τήν προσοχή στή γῆ, σά νά ἐπρόκειτο νά ζήσουν αἰώνια.

Αὐτή θά εἶναι ἡ πλάνη τους. “Ὀλη τους ἡ προσπάθεια θά ἐπικεντρωθεῖ στό πῶς θ’ ἀποκτήσουν τήν ὑψίστη δυνατή καί εἰ δυνατόν ἀδιατάραχτη εὐημερία. Μπορεῖ νά σκεφτεῖ κανεῖς κάτι πιό παράλογο ἀπ’ αὐτό;

Οὐτ’ αὐτός ὁ θάνατος πού μᾶς κυριεύει ὅλους δέν μπορεῖ νά μᾶς πείσει πῶς εἴμαστε φτιαγμένοι γιά τήν αἰωνιότητα, πῶς στή γῆ εἴμαστε ἀπλοί ὁδοιπόροι καί μάλιστα γιά ἓνα πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Γι’ αὐτόν τό λόγο ἀκριβῶς κύρια καί πρῶτιστη μέριμνά μας πρέπει νά εἶναι ἡ αἰωνιότητα. Ἡ φροντίδα μας γιά τά ἐγκόσμια πρέπει νά περιοριστεῖ στά πιό ἀναγκαῖα. “Ἄν κι ἡ τάση τῆς ἐγκοσμιοῦς εἶναι αὐτονόητα παράτολμη κι ἀλόγιστη, ὅμως θά ἐπικρατήσῃ στή γῆ, ἡ ἐκπλήρωση τῆς θείας προφητείας εἶναι ἀναπόφευκτη.

“Ἄν ἡ ἐκπλήρωσή της ἔχει κάνει ἤδη τήν ἐμφάνισή της καί τά σημεῖα της εἶναι ὀλοφάνερα, τότε γιά μᾶς χρησιμεύει σάν μιά καθαρῆ ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ πού διακήρυξε: «Καί καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε, οὕτως ἔσται καί ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Λουκ. ιζ’ 26).

Οἱ ἡμέρες τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὑποδηλώνουν τό χρόνο πού θά προηγηθεῖ τῆς παρουσίας Του καί θά συμπληρωθεῖ μέ αὐτήν. Τότε θά εἶναι ἡ ἔναρξη τῆς αἰώνιας μέρας, τῆς ἀνέσπερης, πού θά σημάνει καί τό τέλος τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος θά τελειώσῃ μέ τό τέρμα τῶν φαινομένων πού τόν ὀρίζουν καί τόν κάνουν αἰσθητό. Δέ θά ὑπάρχει χρόνος πού θά χωρίζεται σέ μέρα καί νύχτα, σέ πρωί καί βράδυ, σέ βδομάδες καί μῆνες, ἔτη καί

αἰῶνες. Ὅλ' αὐτά θ' ἀντικατασταθοῦν ἀπό μία καί αἰώνια μέρα.

«Καί καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Νῶε, οὕτως ἔσται καί ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. ἦσθιον, ἔπινον, ἐγάμουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καί ἦλθεν ὁ κατακλυσμός καί ἀπώλεσεν ἅπαντας. ὁμοίως καί ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἦσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν» (Λουκ. ιζ' 26-28).

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέει πῶς οἱ σύγχρονοι τοῦ Νῶε κι οἱ συμπολίτες τοῦ Λώτ εἶχαν ἐπιδοθεῖ σέ ἄκρα ἀκολασία. Ἡ ἀκολασία προκαλεῖται ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἀπό τό Θεό, ὅταν προσπαθεῖ ἀποκλειστικά ν' ἀποκτήσει τά ἐπίγεια ἀγαθά καί νά προκόψει σωματικά. Τί χρόνο μπορεῖ νά διαθέτει γιά νά σκεφτεῖ τό Θεό καί νά ἐπιμεληθεῖ τή σωτηρία του ἐκεῖνος πού ἀποκλειστικά καί ἀδιάλειπτα εἶναι ἀπασχολημένος μέ τά ἐγκόσμια; Ὁ ἄνθρωπος πού ἀμελεῖ νά γνωρίσει τό Θεό καί νά φροντίσει γιά τή σωτηρία του, πού μοναδική του μέριμνα εἶναι τό πῶς θά τακτοποιηθεῖ καλύτερα σ' αὐτήν τήν πρόσκαιρη ζωή, πάντα σύμφωνα μέ τίς σωματικές ἀδυναμίες του, διαμορφώνει τήν πεσμένη φύση του μ' ἕναν τρόπο πού οὔτε ὁ ἴδιος καταλαβαίνει καί κατανοεῖ. Τήν ἀθάνατη ψυχή του τήν μεταχειρίζεται σάν θνητή. Σκοτίζεται καί ἀποξενώνεται ἀπό τό Θεό. Κατακλύζεται ὀλόκληρος ἀπό τήν ἁμαρτία, γίνεται ὁ ἴδιος σχέση ἁμαρτία, μεταβάλλεται σέ σάρκα. Ἀπομακρύ-

νεται ἀπό τό Θεό, ἀποξενώνεται ἀπ' Αὐτόν, ἀφοῦ ἔχει ξεχάσει τό λόγο γιά τόν ὁποῖο ὁ Δημιουργός τόν κάλεσε ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὑπαρξη. «Οὐ μή καταμείνη τό πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τόν αἰῶνα, διά τό εἶναι αὐτούς σάρκας» (Γέν. στ' 3), εἶπε ὁ Κύριος γιά τούς συγχρόνους τοῦ Νῶε.

Συνέπεια τῆς ἐκπληκτικῆς καί ἀπρόβλεπτης ὑλικῆς εὐημερίας καί προόδου εἶναι ἡ παγκόσμια ἀκολασία. Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι τό σημεῖο τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου καί τῆς ἐπερχόμενης φοβερῆς δεύτερης ἔλευσης τοῦ Χριστοῦ. Στούς ἔσχατους χρόνους τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου στή γῆ ἡ ἀκολασία, στήν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ὄρου, θά εἶναι ἡ χαρακτηριστική ιδιότητα τῆς ἀνθρωπότητας. Τότε δέ θά βασιλεύει πιά ἡ ἀγάπη. Ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τότε «ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας, τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» (Β' Τιμ. γ' 2-5).

Ἡ ἀμαρτία θά φτάσει στό ἀποκορύφωμά της. Καί τό σκοτάδι θά γίνει φοβερό, πηχτό, θά ἐπικρατήσῃ μόνιμα, καί μάλιστα θά' χει τό ἐπικάλυμμα τῆς εὐσέβειας. Ποιός θά μπορέσῃ τότε νά διακρίνει ὅτι ἐκεῖνο πού μοιάζει νά κοσμεῖται μέ τήν εὐλάβεια, πού 'χει ὅλα τά διακριτικά τῆς εὐσέβειας κι ὅλη τή δύναμή της, εἶναι καταστροφικό καί ὀλέθριο; Τό ἴδιο ἔγινε καί μέ τή θρη-

σχεία τῶν Ἰουδαίων ὅταν ἦρθε ὁ Χριστός στή γῆ. Οἱ ἄνθρωποι δέν μπορούσαν μέ τίποτα νά Τόν καταλάβουν. Οὔτε κἀν οἱ γραμματεῖς, οἱ λευῖτες κι οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων δέν μπόρεσαν νά Τόν κατανοήσουν, γιατί ἦταν ἀλαζόνες καί ὑπερήφανοι, στηρίζονταν μόνο στή γνώση καί τή σοφία τους. Ἡ σοφία τους ὅμως βασιζόταν κυρίως στήν ἐπιφανειακή γνώση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, στό γράμμα του πού «ἀποκτείνει». Ἡ ζωή τους ἦταν ἀντίθετη στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Καί τέτοια ζωή βέβαια σκοτώνει τήν πίστη.

Ἡ ἀνθρωπότητα δέ θά βλέπει καί δέ θά κατανοεῖ ὅτι ἡ κατάστασή της χειροτερεύει ἀπό ἠθική καί πνευματική ἄποψη. Ἀντίθετα, θά καυχιέται γιά τίς ἐπιτυχίες της, ἐπειδή θά ἔχει τυφλωθεῖ καί θά νομίζει γιά πρόοδο μόνο τήν ὑλική προκοπή. Θ' ἀρνηθεῖ καί θ' ἀπορρίψει τήν ἀνάγκη γιά ψυχή, αἰωνιότητα καί Θεό. Τή γῆ θά τή λογαριάσει αἰώνια κατοικία της.

Ὅταν ὁ κόσμος θά διακηρύξει τήν ἐπιτυχία του καί θά ὑπερηφανεύεται γι' αὐτήν, θά κομπάζει γιά τήν ἐπιτευξη τῆς ὑψιστης εὐημερίας καί τῆς ἀδιατάραχτης εἰρήνης κι ἀσφάλειας, «τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος» (Α' Θεσσ. ε' 3). Ξαφνικά θά ἔρθει τό τέλος τοῦ κόσμου. Κι ὁ κόσμος δέ θά τό περιμένει καθόλου αὐτό τό τέλος, ἐπειδή θά ζεῖ μέσα στό σκοτάδι, στή μαγεία καί τή νάρκωση τῆς ἐγκόσμιας ἐπιτυχίας. Ἐπειδή ἀκριβῶς ὁ κόσμος εἶναι τυφλός καί ζεῖ μέσα στό σκοτάδι, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἔρχεται «ὡς κλέπτης ἐν νυκτί» (Α' Θεσσ. ε' 2). Ἀφοῦ ὁ κόσμος θά εἶναι τυ-

φλός, ὁ Κύριος ὀνόμασε τό χρόνο τῆς ἔλευσῆς Του «νύκτα».

Κάναμε ἄραγε τή σκέψη γιατί ὁ Θεός νά ἐπιτρέψει τή συνέχιση τῆς ὑπαρξῆς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος θά ἔχει ἀπορρίψει ὀλότελα τό λόγο γιά τόν ὁποῖο χάραξε τήν πορεία του στή γῆ καί θά ἔχει ἐπιλέξει ἐντελῶς αὐθαίρετα ἕναν σκοπό τελείως κενό περιχομένου;

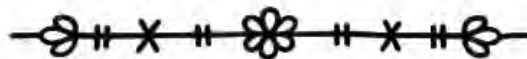
Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἤδη ὀδηγηθεῖ στό σκοπό του, στό δικό του στόχο. Σύμφωνα μ' αὐτόν, τήν ἐπίγεια καί πρόσκαιρη ζωή του τή λογαριάζει γιά αἰώνια. Ὅλες οἱ ψυχικές καί σωματικές δυνάμεις του προσφέρονται θυσία σ' ἕνα ἀπίθανο κι ἄπιαστο ὄνειρο, δέν ἐξαντλοῦνται στήν προετοιμασία του γιά τήν αἰωνιότητα. Ἐοδεύονται ὅλες στήν ὀργάνωση καί τόν προγραμματισμό μιᾶς ὑψιστης σαρκικῆς εὐημερίας καί μακαριότητος στήν πρόσκαιρη κατοικία μας, στή φυλακή μας, λές κι εἶναι ἡ γῆ αὐτή τόπος αἰώνιας διαμονῆς.

Τό ὄνειρο αὐτό ἐξαπατᾷ τούς ὀραματιστές του κατά τό χειρότερο τρόπο. Ἐνεργεῖ σάν κάποιος ἀδίστακτος κι ἀπάνθρωπος τύραννος, σάν δαίμονας τῆς κόλασης. Μά εἶναι δαίμονας! Δέν ὑπάρχει τίποτα πιό πονηρό ἀπ' αὐτόν, τίποτα πιό ὑπουλο, πιό δόλιο. Εἶναι ὁ ἐμπαιγμός τοῦ πεσμένου πονηροῦ πνεύματος πρὸς τόν ἄνθρωπο.

Τό μοιραῖο ὄνειρο ἀκολουθεῖ τόν ἄνθρωπο σ' ὀλόκληρη τήν πορεία του πάνω στή γῆ. Τόν προδίδει ὅμως στά τέλη τῆς ζωῆς του. Τότε πού ἀντιμετωπίζει τήν μόνη πραγματικότητα τόν ἀφήνει μόνο του, ἄδειο. Ὁ

ἄνθρωπος εἰσέρχεται στήν αἰωνιότητα ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος γι' αὐτήν, τοῦ εἶναι τελείως ἄγνωστη. Καί δέ φτάνει αὐτό. Εἰσέρχεται ἔχοντας διαμορφώσει μιά ιδιοσυγκρασία πού διάκειται ἐχθρικά ἀπέναντι στίς πνευματικές ἀξίες, στή μακαριότητα πού συνυπάρχει ἐκεῖ.

Ποῦ βρίσκεται ὁ τόπος πού ὑφίσταται πέρα ἀπό τό χρόνο γιά τούς ἀνθρώπους αὐτούς; Δέν ὑπάρχει, δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει ἄλλος τόπος στό σύμπαν, παρά ἡ ἄβυσσος τῆς κόλασης. Ἐκεῖ θά ἐξαφανιστοῦν, θά εἶναι ἀθέατοι ἀπό τό σύμπαν.

Ὁ ἀντίχριστος

Δί μοναχοί τῆς μονῆς Σολόφκι μεταφέρουν τήν ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ ὅσιος Ζωσιμᾶς στούς μαθητές του ὅταν τόν ρώτησαν πῶς θ' ἀναγνωρίσουν τόν ἀντίχριστο ὅταν ἔρθει. Εἶπε ὁ σεβαστός γέροντας:

«Ὅταν ἀκούσετε πῶς ὁ Χριστός ἦρθε στή γῆ, ἢ ὅτι ἔρχεται, νά ξέρετε πῶς αὐτός θά εἶναι ὁ ἀντίχριστος».

Εἶναι ἡ πιό πλήρης καί ἀκριβής ἀπάντηση. Ὁ κόσμος δέ θ' ἀναγνωρίσει τόν ἀντίχριστο. Θά τόν δεχτεῖ ὡς Χριστό, θά τόν ἀναγνωρίσει ὡς Χριστό. Ἐτσι, ὅταν διαδοθεῖ ἡ φήμη πῶς ἔρχεται ὁ Χριστός, ὅταν ἐπικρατήσει ἡ φήμη αὐτή καί κερδίσει ἔδαφος, αὐτή θά εἶναι μιά ἀσφαλῆς ἔνδειξη πῶς ὁ ἀντίχριστος ἐμφανίστηκε καί ξε-

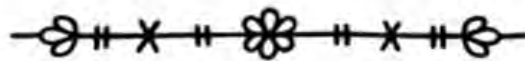
κίνησε τό ἔργο γιά τό ὅποιο ἔχει προοριστεῖ μέ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπάντηση τοῦ ὁσίου Ζωσιμᾶ βασίζεται στά λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, γιά νά ἐξοικειώσει τούς μαθητές Του μέ τά σημεῖα πού θ' ἀναγγέλουν τή δεύτερη ἔλευσή Του, εἶπε:

«Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἶπη, ἰδοῦ ὧδε ὁ Χριστός ἢ ὧδε, μή πιστεύσητε· ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήται καί δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς ἐκλεκτούς. ἰδοῦ προεῖρηκα ὑμῖν. ἐάν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν, ἰδοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστί, μή ἐξέλθητε, ἰδοῦ ἐν τοῖς ταμείοις, μή πιστεύσητε· ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Ματθ. κδ' 23-27).

Οἱ ἄνθρωποι δέ θά μπορέσουν νά μεταδώσουν στούς ἄλλους τήν εἶδηση τῆς ἔλευσης τοῦ Χριστοῦ. Θά ἔρθει ξαφνικά, ὅπως ἀρμόζει στήν παντοδυναμία Του, θά ἐμφανιστεῖ σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους καί σ' ὅλη τή γῆ τήν ἴδια στιγμή. Ἡ ἀντίρρηση τῶν μορφωμένων ἀνθρώπων ὅτι δέ θά 'ναι δυνατό νά ἐμφανιστεῖ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ μπροστά σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα ταυτόχρονα, ἐπειδή τό σχῆμα τῆς γῆς εἶναι σφαιρικό, εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμη. Ἄν ὁ παντοδύναμος Θεός δημιούργησε τή γῆ καί τόν κόσμο ὀλόκληρο «ἐκ τοῦ μηδενός», μέ μόνη τήν παντοδύναμη καί πάνσοφη ἐντολή Του (χωρίς νά συνεννοηθεῖ πρῶτα μέ τούς μορφωμένους), τότε γιά τόν ἴδιο ἀκριβῶς λόγο, μέ τήν παντοδυναμία καί τήν πάνσοφία Του, μπορεῖ νά ἐμφανιστεῖ ταυτόχρονα μπροστά στήν

ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη μ' ἓναν τρόπο ἀνεξήγητο σ' ὅλους τούς μορφωμένους καί σοφούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τούτου.

«Ὁ Κύριος θά ἔρθει ἀπό τόν οὐρανό, λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πού οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι τόν εἶδαν ν' ἀνέρχεται στόν οὐρανό. Θά ἔρθει τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, μέ δόξα καί δύναμη. Κανένας νά μήν τόν περιμένει νά ῥχεται ἀπό τή γῆ. Ὅλοι νά τόν περιμένουν ἀπό τόν οὐρανό, ὅπως μᾶς διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος».

Δ Κύριος ἔκλεισε τή διδασκαλία Του γιά τό τέλος τοῦ κόσμου καί τή Δευτέρα Παρουσία Του μέ τ' ἀκόλουθα λόγια:

«Προσέχετε δέ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καί μέθῃ καί μερίμναις βιοτικαῖς, καί αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῆ ἡ ἡμέρα ἐκείνη· ὡς παγίς γάρ ἐπελεύσεται ἐπί πάντας τούς καθημένους ἐπί πρόσωπον πάσης τῆς γῆς» (Λουκ. κα' 34-35).

Στά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου, στή μαρτυρία Του, στή συμβουλή Του, στήν ἐντολή Του καλύτερα, ἢ σαρκική ζωή καί ἡ ὑπερβολική μέριμνα στίς ἐπίγειες ἀσχολίες κατακρίνεται, ἀπαγορεύεται. Γιατί αὐτές εἶναι πού μεταβάλλουν τόν ἄνθρωπο ἀπό πνευματικό σέ σαρκικό. Ἡ

ζωή αὐτή τόν κάνει νά ξεχνᾶ τήν αἰωνιότητα καί τό Θεό καί σιγά σιγά τόν ὀδηγεῖ στήν ἁμαρτία.

Στήν καρδιά πού δέν προστατεύεται καί δέ σφραγίζεται μέ τή μνήμη τοῦ Θεοῦ τά πάθη εἰσέρχονται εὐκόλα. Μέ τόν καιρό σκοτίζεται ἠθικά καί ὀδηγεῖται στήν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ζωή σαρκική, πού ἔχουν μολυνθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία, τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ τή βλέπουν σάν παγίδα. Στήν παγίδα αὐτή θά ἐγκλωβιστεῖ ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Κανένας δέ θά μπορέσει νά ξεφύγει, νά ξεγλιστρήσει ἀπ' αὐτήν.

Ἐπί τῆ στιγμῆ πού τά γνωρίζουμε ὅλ' αὐτά, ἄς προσπαθήσουμε νά ζοῦμε μέ συνεχῆ ἐγκράτεια. Ἐάν καταφεύγουμε στό Θεό μέ συχνή προσευχή, ἀδιάλειπτη, μέ συντριβή καί δάκρυα. Ἐάν θ' ἀποκτήσουμε μέσα μας τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μέ τό θέλημά Του, θά κατορθώσουμε νά ξεφύγουμε ἀπό τίς παγίδες καί τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ πονηροῦ, μέ τή χάρη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν, μέ τήν ἐλπίδα πώς ὁ Θεός θά μᾶς ἐλεήσει καί θά μᾶς σώσει, θά μπορέσουμε νά σταθοῦμε μπροστά στόν ἀδέκαστο Κριτή. Ἐκεῖνος θά ἐξαγγεῖλει τήν κρίση Του πού θά καθορίσει τή θέση μας στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.

